

# La terra de Llorenç Melgosa

**L**lorenç Melgosa exposa al Col·legi d'Arquitectes de Lleida, sota l'enigmàtic títol *Terra no és un tot*, trenta imatges sorgides dels seus ulls i la seva càmera. Mestre entre mestres, la mirada de Melgosa és obsessiva i penetra, des dels seus horitzons interiors, en els exteriors, fins al final, fins al fons, esmolant aquesta ànsia innata de conquerir el camp obert que ha de travessar mil·límetre a mil·límetre, cosa que el converteix en un virtuós del seu ofici.

La tècnica que ha arrelat en ell li permet bastir un equilibri no només pictòric, clàssic, renaixentista i global, de colors quasi miraculosament col·locats sobre el panell, sobre la tela, sinó també des d'una aproximació centrada a mig camí entre l'anonimat, en una senzillesa que li és tan personal, i la memòria pròpia que aboca en cada cop de dit, en cada fotografia que ens transmet. Aquesta balança podria ser la marca de la casa de Melgosa. Ho deia fa sis anys a propòsit d'una altra mostra seva a la ciutat, i ho revisc ara, a través d'aquestes imatges de la terra en minúscula, una terra que no és un tot però sí, perquè al diccionari pot ser femenina, masculina o simplement



*Melgosa exposa trenta imatges al Col·legi d'Arquitectes de Lleida, al Canyeret. Cal mirar als mestres*

sense article, com quan caus a terra. Pot ser productiva als plans d'Alguaire, als horts dels Omellons, als conreus de les Avellanès. Pot ser constructiva, com a les parets i tàpies de Bellví, com a les restes d'un monestir santjoanista. I pot ser talaia que defensa uns ideals trinxats al Pilar d'Almenara, o al cel plegat de l'Aranyó. La terra pot ser una pàtria, una promesa, una pleta salvada de l'ofec a Tragó de Noguera, una plana clivellada pel temps com si una mà. Un secà vistut a Granyena de les Garrigues, les pastures de Rufeia, la primavera de Camarasa.

Perdem-nos, amb Melgosa, pel Camí de les Mentides, quan la runa d'un forn ceràmic pot adoptar la forma d'una esperança, o la signatura d'allò que se'ns escola, segons que hi projecti el nostre iris capriciós. Ens endinsem, amb els tons vius que venen de les entranyes del passat, a la Cova del Tabac, entre gripaus

i formigues. Ens endinsem en la terra postrema, a Erill la Vall, on la profunditat del sòl és el començament de l'aigua, de l'aire, del foc latent que s'extingeix endins, enterrats, desenterrats, del dolor desterrats.

La terra de Llorenç Melgosa és un mirall amb la llum dintre.